

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

SETEMBRE 1972

SANTA EULALIA DE RONSANA

N.º 44

EDITORIAL

De Santa Bàrbara quan trona

S'ha anunciat que es farà catequesi per a preparar els infants per la Primera Comunió i per la Confirmació... Després la gent es belluga... tots en volen... que ningú no quedi sense... que ningú no quedi discriminat.

Cal fer caure el mite. Ni costum, ni etiqueta, ni ser diferents és vàlid. Bé diuen els castellans: «Aunque la mona se vista de seda, mona se queda». ¿Voleu dir que cal vestir-se de religiositat sinó se'n gasta

Ens hauria de malmetre els tímpanes la campana que toca a fer això o allò. No cal que toqui, cal ser i actuar-hi d'acord.

Una pregunta impertinent: ¿Per què es veuen tantes cares noves quan toca aquesta campana? Si és bo el que demanen per als fills, ¿per què no en gasten cada diumenge i cada dia? Si per als pares no és bo o no en gasten, ¿per què carreguen els fills amb un feix que ells mateixos no porten? ¿No és una exigència de la lògica elemental? ¿Podem ser racionals sense ser lògics?

¿Què cal, doncs, per demanar la Primera Comunió o la Confirmació?

Creure en Crist, i que tal fe es manifesti en la vida de cada dia i en la pràctica religiosa.

Sense fronteres

Les fronteres són delimitacions artificials que els homes ens hem inventat. A dreta llei, la llei de Déu, tota la Terra és de tots els homes i per tots els homes. Les races, les llengües, les cultures i els sistemes polítics no són raons prou fortes per a esmicolar aquesta llei. Però de fet, són la causa de les barreres i límits que els homes hem establert sobre la geografia de la Terra.

Durant aquesta setmana s'ha reunit a París la «conferència» del Mercat Comú Europeu. Un primer pas per a trencar fronteres internacionals. De bell antuvi, trencar fronteres mercantils i duaneres. Més endavant, potser, trencar les fronteres polítiques. Fins a arribar a una Europa unida per a tots els europeus.

Tanta sang que ha costat defensar unes fronteres tan velles com les europees! Tanta sang que encara es vessa a Irlanda del Nord, per exemple, per uns problemes de nacionalitat, per a pertànyer a Anglaterra o a Irlanda del Sud! I a Alemanya, quanta feina a discutir i maldar per la frontera d'acer que la parteix pel mig, o pels problemes de límits amb Polònia (Oder-Neisse). I al Nord d'Itàlia, per la qüestió dels límits amb Àustria. I a Espanya, per la penya de Gibraltar! Tot això, parlant només d'Europa.

Si mirem els altres continents, les discussions frontereres que, moltes vegades, han establert els homes amb la simple raó de la força, que no és la força de la raó. Egoismes, odís, enveges i rivalitats han estat la farina amb la qual s'han pastat les divisions i fronteres. I encara sort que no hem topat amb habitants d'altres planetes, perquè ja ens hauriem barallat per posseir la Lluna o el Sol.

Quants segles hauran de passar per a què se suprimeixin les fronteres! El cristianisme és ferment d'universalitat, de germanor internacional, de bon veïnatge i de familiaritat amb tots els homes. Un ferment que, fins ara, ha fet molt poca feina.

El diumenge mundial de les Missions catòliques ens desvetlla el sentit d'universalitat. Ens parla de la supressió de fronteres. Ens convida a sentir-nos més germans i a superar xovinismes raquítics.

L'actuació a Granollers del grup de joves «Up with people» també ens pot servir per a desvetllar-nos de l'egocentrisme nacionalista. És un missatge d'alegria i de germanor universal. Si no ens quedem amb el simple espectacle, podem aprendre la lliçó que ens vénen a dur amb cants i música.

Mentrestant, a París es van discutint les bases d'una major unió de nou països europeus. Quan ens hi podrem ajuntar? Mentre pensem que som diferents, que som millors o d'una altra pasta, les fronteres de casa nostra continuaran barrant el pas a la catolicitat. Perquè catòlic vol dir universal.

(De «Granollers C. C.»)